

רַבִּי צְדוֹק הַכֹּהֵן מְלֹכָלִין
לֹא טוֹעֵמִים כָּלֹם –
עַד שְׁמַסִּימִים מַסְכָּת!
סִפּוּר מוֹפֵלָא עַל אֲהַבַת הַתּוֹרָה וְאַהֲבַת ה'

מְנַהִיג
נֶשֶׁל חֲסִידֵי
לוֹבְלִין

תְּלַמִּידוֹ
שֶׁל הָרֵב
מֵאִיזְבִּיצָא

מִתְנַגֵּד

הַחִיפּוּשׁ אַחֵר הָאֻמָּת
מִיִּלְדוּת כִּ'מִּתְנַגֵּד', דֶּרֶךְ לְמוֹד אֶצֶל
הָרֵב מֵאִיזְבִּיצָא, וְעַד שֶׁהִפֵּךְ לְמִנְהִיג
לְמִנְהִיג קְהֵלֶת לוֹבְלִין.

הוא כָּתַב סְפָרִים קְדוּשִׁים רַבִּים,
כְּמוֹ 'פְּרִי צִדִּיק' ו-'צִדְקַת הַצִּדִּיק'.

עֲלוֹת הַשַּׁחַר

חֲצוֹת הַיּוֹם

שְׁקִיעָה

הַסּוֹד שֶׁל רַבִּי צְדוֹק

לְרַבִּי צְדוֹק הָיְתָה בְּקִיאוֹת עֲצוּמָה בְּכָל
הַתּוֹרָה כְּלָה. אֵיךְ הוּא זָכָה לְכָךְ?
בְּעֶזְרַת תְּפִלָּה לַה' וּמֵאֲמִץ אֲדִיר.

מִסֵּפֶר עָלָיו דָּבָר פֶּלֶא: בְּכָל יוֹם וַיּוֹם,
צְדוֹק הָיָה פּוֹתֵחַ אֶת יוֹמוֹ בְּלִמּוּד מִסֵּכֶת
שְׁלֵמָה בִּתְלִמּוּד הַבְּבִלִי.

מָה לֹא

מָה כֵּן

הַתּוֹרָה הִיא הַמֶּזֶן
שֶׁל הַנֶּשְׁמָה

הָאֵם אַתֶּם מְסַגְּלִים לְלַמֵּד
כָּל הַיּוֹם בְּלִי לֶאֱכֹל צְהָרִים?

רַבִּי צְדוֹק קָבַע לְעֶצְמוֹ
חֶק בִּרְזָל:

הוא לא היה טועם כלום,
אִפְּלוּ לֹא פִּרְוֹר שֶׁל לֶחֶם
בִּבְקָר וּבְצָהָרִים, עַד שֶׁהוא
מְסִים אֶת כָּל הַמִּסָּכָה!

אַהֲבַת ה' הִיְתָה חֲזָקָה
יֹתֵר מִתַּחוּשַׁת הָרָעָב.

הַרְגַּע הַמְשִׁמַּח בַּיּוֹתָר

רק לקראת הערב, כאשר סים את הדף
האחרון, פניו היו מאירות.

הוא סים מסכת כמה מאות דפים
מהתלמוד הבבלי – ביום אחד!
תודה לה' על שנתן לו כח ללמד תורה

סְעוּדָה לְכָבוֹד הַתּוֹרָה

מָה רַבִּי צָדוֹק הָיָה אוֹכֵל?
גַּם כְּשֶׁאָכַל בַּעֲרֵב, זֶה לֹא
הָיָה רַק בְּגִלּוֹל הָרָעֵב.
הוּא עָשָׂה 'סְעוּדַת מִצּוּה' –
סְעוּדַת 'סִיּוּם' מְיוֹחֶדֶת
לְכָבוֹד הַמַּסָּכָת שְׁלָמֵד,
כְּדִי לְהוֹדוֹת לַה' וּלְשִׂמַּח
אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

לְסָרֵב לְכָבוֹד וְכֶסֶף

אֲנָשִׁי הָעִיר הַגְּדוֹלָה לּוֹבְלִין הִצִּיעוּ לוֹ לִהְיוֹת רַב
הָעִיר וּלְקַבֵּל מִשְׁכָּרַת מְכֻבָּדָת.
אָךְ רַבִּי צְדוֹק סָרֵב מִשָּׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת!
הוּא בָּחַר לַחְיּוֹת בְּעֲנִיּוֹת וּבְדַחַק, רַק כְּדֵי שְׂיוּכָל
לְהַמְשִׁיךְ לַלְמֹד תּוֹרָה בְּשָׁקֵט וּבְדַבְּקוֹת בָּה'.

צְרִיכִים מְנַהֵיג!

יום אחד, נפטר הרב של החסידים בלובלין,
רבי יהודה ליב איגֶר. החסידים נשארו יתומים
ללא מנהיג. הם באו אל רבי צדוק והתחננו מאוד:
"רבי! אנא ממך, הנהג אותנו וקרב אותנו
לאבֵינו שבשמים!"

הרב של לובלין

כשרבי צדוק ראה כמה ישראל צריכים אותו,
הוא לא יכול היה לסרב. לשם שמים ולמען
אהבת ישראל, הוא הסכים סוף סוף לעמד
בראשם. הוא הפך לרבה הגדול של העיר לובלין
ולמנהיג של רבבות חסידים שצמאו לדבר ה'.

מָה רַבִּי צָדוֹק עָשָׂה עִם הַמִּשְׁכָּרֶת?

כַּעַת, כָּרַב הָעִיר, הוּא קִבֵּל מִשְׁכָּרֶת יָפָה מִהִקְהָלָה.
הָאֵם הוּא קִנָּה לְעִצְמוֹ בְּגָדִים יְקָרִים אוֹ בֵּית מְפָאָר? מִמָּשׁ
לֹא! אֵת כָּל כַּסְפּוֹ הוּא הִשְׁקִיעַ בְּדַבָּר אֶחָד יָקָר מְכֹזָ...
The illustration depicts a grand, multi-story library with high ceilings and arched windows. In the center, a large, glowing scroll is unrolled, displaying Hebrew text. Below the scroll, a man with a long white beard and a tall black hat stands with his hands clasped. To his left, a large sack of gold coins is tipped over, with coins spilling out onto the floor. To his right, a stack of old, leather-bound books is shown, with one book lying flat and another standing upright. The entire scene is bathed in a warm, golden light, creating a magical atmosphere.

ספריה של תורה!

רבי צדוק נצל את הכסף כדי לקנות שפע של ספרי קדש, והקים בביתו ספריה תורנית עצומה! היו שם אפילו ספרים נדירים וכתבי יד עתיקים מאוד על קלף, שכלם מלאים בדברי תורה וקדשה.

אבן שואבת לחכמי ישראל

תלמידי חכמים הגיעו אליו מכל העולם כדי להתייעץ על
כתבי היד העתיקים.
ומדוע? כי מרב עמלו בתורה וסיעתא דיא, הוא ידע לזהות
את המחבר של כל כתב יד עתיק טוב יותר מכל אדם אחר!

מָה הָעֵקָר בַּחַיִּים?

הַסִּיפּוּר שֶׁל רַבִּי צְדוֹק מִלֵּמַד אוֹתָנוּ
שִׁיעוּר עֲצוּמָה:

- אֲכֹל הוּא חָשׁוּב, אֲךָ הַתּוֹרָה חָשׁוּבָה
יֹתֵר – הוּא הַמִּתִּין מִלְּאֲכֹל עַד
שְׁסִיִּים מִסְּכָת.
- כֶּסֶף קוֹנֶה רְכוּשׁ, אֲךָ תּוֹרָה הִיא
הָאוֹצֵר – הוּא הַשְׁתַּמֵּשׁ בְּעֶשְׂרוֹ רַק
כְּדֵי לְהַרְבּוֹת קֹדֶשׁ בַּעוֹלָם.

הָאֹר שְׁמַאִיר גַּם אוֹתָנוּ

מִי שְׁמַקְדִּישׁ אֶת כָּל כֹּחוֹ לְלִמּוּד הַתּוֹרָה, לְאַמוּנָה בָּה' וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים – זוֹכֶה לְהַאִיר לְעוֹלָם כָּלוּ.

תּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבִּי צְדוֹק מִמְּשִׁיכָה לְהַאִיר גַּם אוֹתָנוּ הַיּוֹם!

גַּם אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְאַהֵב אֶת הַתּוֹרָה, לְהוֹדוֹת לָהּ
עַל כָּל יוֹם, וּלְלַמֵּד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה!

